

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 369/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Borisom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 3, Šaľa, proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4 T 75/2016 z 20. júna 2018, uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 2/2019 z 18. júla 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 64/2020 z 23. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 50 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť všetky napadnuté rozhodnutia a vrátiť vec Okresnému súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 75/2016 z 20. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, pretože uzavrel kúpnu zmluvu, v ktorej urobil vyhlásenie o predávanej nehnuteľnosti, pričom poškodenú (kupujúcu) uviedol do omylu v otázke právneho stavu nehnuteľnosti. Bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3

rokov, ktorého výkon mu súd podmienične odložil a určil mu skúšobnú dobu 3 roky s uložením probačného dohľadu a povinnosti nahradiť poškodenej spôsobenú škodu.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 To 2/2019 z 18. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) zamietol odvolanie sťažovateľa podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodné.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu uznesením č. k. 4 Tdo 64/2020 z 23. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

5. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že v postupe okresného súdu nezistil chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku. Okresný súd podľa neho vyčerpал obžalobný návrh, z vykonaných dôkazov po ich vyhodnotení vyvodil vyplývajúce skutkové závery, skutok posúdil podľa znakov uvedeného trestného činu. Výsledky dokazovania preukazovali, že sa sťažovateľ dopustil skutku kladeného mu za vinu obžalobou a napadnutým rozsudkom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy boli zistenia opreté, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov i pri posudzovaní viny či ako sa vyrovnal s obhajobou. Krajský súd poukázal na usvedčujúce dôkazy (súdny spis v spore o neplatnosť právneho úkonu sp. zn. 5 Cb 191/2007, kúpna zmluva, výpovede poškodenej a svedka), ktoré považoval za vykonané v súlade so zákonom a preukazujúce účasť sťažovateľa na skutku. Upriamil pozornosť na to, že po pribratí spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako odporkyne v 2. rade do sporového konania na okresnom súde uzavrel ako konateľ s poškodenou kúpnu zmluvu bez toho, aby ju upozornil na súdne konanie. Za správny považoval záver o vedomosti sťažovateľa ako konateľa o prebiehajúcom súdnom konaní týkajúcom sa prevádzanej nehnuteľnosti.

6. Obranu sťažovateľa o jeho nevedomosti o civilnom konaní krajský súd vybavil poukazom na výpoveď svedka – druhého konateľa spoločnosti a na ich spoločné pôsobenie v spoločnosti. Obhajobu sťažovateľa, že uznesenie o pribratí spoločnosti do konania nenadobudlo právoplatnosť, označil za bezpredmetnú, pretože rozhodujúca bola vedomosť spoločnosti a jej konateľov o prebiehajúcom konaní. Súhlasil s obhajobou, pokiaľ išlo o možnosť nakladania s nehnuteľnosťou, zdôraznil však informačnú povinnosť vo vzťahu k záujemcom o jej kúpu. Zatajením súdneho konania v rozpore s kúpnu zmluvou neupozornil poškodenú na existujúce vady, čo môže mať vplyv na jej vlastnícke právo a jej uvedenie do omylu neoznámením podstatných okolností. K námietkam o nepreukázaní úmyslu pripomenul povinnosť konateľa postupovať s odbornou starostlivosťou a pri rozhodovaní brať do úvahy všetky dostupné informácie. Vysporiadal sa s výpoveďou svedka o nedostatku súvislosti predaja nehnuteľnosti so súdnym sporom o neplatnosť právneho úkonu, poukázal na jeho postavenie ako konateľa realitnej kancelárie. Sťažovateľ preto podľa súdu zmluvu podpísal v čase, keď mu mala byť a musela byť známa skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], je odporkyňou v súdnom spore o vlastníctvo nehnuteľnosti, teda s vedomím, že na nej viaznu vady, o ktorých poškodenú neinformoval.

7. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 23. februára 2021 konštatoval nesplnenie dôvodov dovolania (§ 371 ods. 1 Trestného poriadku). Zistil, že sťažovateľ formálne neoznačil žiaden dovolací dôvod, podľa obsahu identifikoval dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Časť dovolacích námietok považoval za námietky skutkové, spochybňujúce skutkové

zistenia a závery, hodnotenie dôkazov, ktorými sa nemohol zaoberať. Zdôraznil pritom záver okresného súdu a krajského súdu vyjadrený bez pochybností, že sa skutok stal v takej podobe, ako je ustálené v skutkovej vete, považoval ho za nemenný a nepreskúmateľný. Výhrady k zákonnosti dokazovania v dovolaní nenašiel.

8. Najvyšší súd k námietke, že skutok nie je trestným činom, uviedol predpoklady naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Za nepochybné považoval prehlásenie spoločnosti ■■■■■, konajúcej prostredníctvom sťažovateľa v kúpnej zmluve, že mu nie sú známe žiadne vady, na ktoré by mal kupujúceho upozorniť. O jeho vedomosti o prebiehajúcom spore na okresnom súde svedčí ním podané odvolanie z novembra 2007, na čo poškodenú neupozornil, uviedol ju do omylu a spôsobil jej tým škodu. Námietke sťažovateľa o tom, že môže ísť o občianskoprávny delikt čiastočne prisvedčil. Upozornil však, že konanie sťažovateľa, ako bolo ustálené okresným súdom, malo už trestnoprávnu povahu. Boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol uznaný vinným. Správnemu právnemu posúdeniu skutku zodpovedá výrok okresného súdu o vine i právna veta. K námietke o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí poukázal na judikatúru ústavného súdu. Nepovažoval odôvodnenie súdneho rozhodnutia (tvoriace podľa súdu jeden celok) za nedostatočné, ale za plne vyhovujúce zákonným požiadavkám.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutým rozhodnutiam sťažovateľ argumentuje:

a) Zo strany všeobecných súdov došlo k svojvôli, svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili. Ani jeden z dôkazov nepreukazuje naplnenie subjektívnej ani objektívnej stránky trestného činu, nerešpektovali zásadu *in dubio pro reo*.

b) V konkrétnostiach nebolo preukázané, že by sťažovateľ mal vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní na okresnom súde, že by ubezpečil poškodenú, že nehnuteľnosť nie je predmetom žiadneho súdneho sporu. Spoločnosť nebola v čase podpisu kúpnej zmluvy účastníkom súdneho konania, pretože uznesenie o jej príbratí nadobudlo právoplatnosť v máji 2008. Okresný súd nesprávne a zavádzajúco uvádzal, že kúpnu zmluvu s poškodenou uzavrel sťažovateľ napriek doručeniu uznesenia súdu o príbratí a výsluchu svedka – druhého konateľ'a. Nepopretie tohto svedka, že by sťažovateľ'a informoval o súdnom spore, nemožno pri popieraní sťažovateľ'a o informovaní týmto svedkom o spore považovať za dôkaz o vedomosti sťažovateľ'a o prebiehajúcom súdnom spore. Záver krajského súdu (uvedený už v poslednej vete bodu 6) je v rozpore s vykonaným dokazovaním, z ktorého totiž vyplynulo, že nemal vedomosť o prebiehajúcom civilnom spore. Neexistuje protiprávny prvok, pretože uzavretie kúpnej zmluvy bolo v súlade s výkonom oprávnení štatutárneho orgánu a s výkonom vlastníckeho práva, ktorý nebol voči spoločnosti predbežným opatrením ani inak obmedzený. V rozhodnom čase na predmetnej nehnuteľnosti neviazali žiadne právne povinnosti, vady ani ťarchy. Neboli označené dôkazy, ktoré by preukazovali, kedy mal byť sťažovateľ minimálne uzrozumený s tým, že protiprávny následok nastane alebo že poškodenú uviedol do omylu a v akej skutočnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu o zamietnutí odvolania a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa, ktoré postup okresného súdu „*schválili*“. Namietané je aj porušenie princípu prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy) a práva obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

11. Ústavná sťažnosť neobsahuje všetky náležitosti. Sťažovateľ je zastúpený advokátom, avšak argumentácia vo vzťahu k tvrdenému porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a čl. 50 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy úplne absentuje. Sťažnostné námietky sa mívajú s obsahom označených práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a čl. 50 ods. 2 ústavy, pri ostatných označených článkoch nejde o základné práva, ale o všeobecné organizačné princípy štátnej moci. Pokiaľ ide o konkrétne skutkové a právne dôvody, ide o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti podľa § 123 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorej nedostatok spravidla vedie ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti, pretože takúto esenciálnu náležitosť (m. m. II. ÚS 102/2019) nie je možné odstrániť ani osobitnou výzvou. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť pri zohľadnení skutočnosti, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom stanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

12. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

13. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Sťažovateľ mal k dispozícii proti napadnutému rozsudku riadny opravný prostriedok – odvolanie, v ktorom mohol uplatniť všetky námietky uvedené v ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na právomoc krajského súdu posúdiť správnosť a zákonnosť postupu prvostupňového súdu a jeho rozhodnutia, a tým poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam v prípade zistenia, že došlo k ich porušeniu, je právomoc ústavného súdu preskúmať prvostupňové rozhodnutie (a postup jemu predchádzajúci) vylúčená, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

15. Z obsahu sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou vytýka súdu všeobecne svojvôľu a absenciu riadneho (dostatočného) odôvodnenia rozhodnutia, predkladá vlastné hodnotenie dôkaznej situácie a polemiku s jednotlivými skutkovými závermi s tým dôsledkom, že dôkazy nepreukazujú naplnenie subjektívnej ani objektívnej stránky trestného činu. Ústavný súd s prihliadnutím na spomínaný princíp subsidiarity zisťoval, či sťažovateľ mal proti prípadnému zásahu krajského súdu do jeho práv účinný právny prostriedok, ktorým by sa mohol domôcť ich ochrany.

16. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

17. Podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [písm. c)], rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [písm. g)], rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [písm. i)].

18. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje.

19. V kontexte už uvedeného považuje ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci za relevantnú aj tú skutočnosť (vyplývajúcu z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh), že obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľa je v podstatnej časti reprodukciou argumentov sťažovateľa z jeho dovolania podaného proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, resp. argumentov z jeho odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Za danej situácie, vychádzajúc zo subsidiarity právomoci ústavného súdu a rešpektujúc inštančnú postupnosť pri uplatňovaní subjektívnych práv, je vylúčené, aby rozhodnutie odvolacieho súdu podliehalo ústavnému prieskumu z rovnakých hľadísk, z akých už bolo preskúmané dovolacím súdom. Úloha ústavného súdu sa v tomto smere musí obmedziť na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti vysporiadania sa najvyššieho súdu s dovolacou argumentáciou sťažovateľa.

20. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto zvyšnej časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.3. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybňuje vecnú správnosť rozhodnutia najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa ním uplatnených dôvodov dovolania a spôsobu vysporiadania sa s nimi, namieta len všeobecne nedostatočnosť odôvodnenia a svojvôľu, resp. nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu a zásady *in dubio pro reo*. V prevažnej časti pokračuje v polemike so závermi súdov prvého a druhého stupňa.

22. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

23. Účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť výslovne uvedené závažné procesné a hmotnoprávne chyby právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov. Len v obmedzenom rozsahu slúži na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa a na preskúmanie nimi vykonaného dokazovania. Nejde tak podľa Trestného poriadku o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) a ďalšie posudzovanie otázky viny či trestu. Výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúci sa prípustnosti dovolania je v primárnej právomoci všeobecných súdov (dovolacieho súdu), pričom ústavný súd má oprávnenie do takéhoto výkladu zasiahnuť iba vtedy, ak sa tento nejaví ako konformný s ústavou alebo dohovorom.

24. Posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa na účely zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) napĺňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje postup, keď najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zjavné, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018, III. ÚS 188/2018).

25. Vzhľadom na všeobecnú formuláciu ústavnej sťažnosti sa ústavný súd osobitne zameril na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa najvyšší súd zaoberal uplatnenými dovolacími dôvodmi. Najvyšší súd napriek formálnemu nevymedzeniu žiadneho dovolacieho dôvodu vecne skúmal obsah dovolania a identifikoval v ňom argumentáciu, ktorú podriadil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Nad rámec tohto dôvodu nezistil žiadne výhrady k zákonnosti vykonaného dokazovania. Vymedzil rozsah svojej prieskumnej právomoci v rámci tohto dovolacieho dôvodu a zrozumiteľne rozlíšil námietky skutkové od námietok právnych. Potiaľ boli úvahy najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu ústavne súladné s právnou úpravou dovolania, osobitne v otázke posudzovania jeho obsahu, keďže ide o podanie, ktorým sa začína osobitná fáza súdneho konania. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva snaha vyrovnáť sa vecne s dovolaním sťažovateľa v celej jeho šírke.

26. Podľa názoru ústavného súdu spôsob odôvodnenia najvyššieho súdu vo vzťahu k zistenému uplatnenému dovolaciemu dôvodu nevykazuje arbitrárnosť alebo nedostatok riadneho odôvodnenia.

Na hlavný argument sťažovateľa v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku ako trestného činu bola daná zrozumiteľná odpoveď. To, že išlo o odpoveď rovnakú, ako dostával už v predchádzajúcich rozhodnutiach všeobecných súdov, na tom nič nemení. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľne odôvodnil aj rozdiel medzi súkromnoprávnou rovinou a trestnoprávnym rozmerom konania sťažovateľa.

27. Postup najvyššieho súdu pri práci s jednotlivými dovolaciami námietkami a ich vyhodnocovaní vykazuje súlad s účelom právnej úpravy dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, slúžiaceho na nápravu hmotnoprávných a procesných pochybení. Nebadať v tomto postupe, ako ho vyjadril v odôvodnení, žiadne známky arbitrárnosti, povrchnosti alebo logických rozporov. Dôvody, ktoré uviedol najvyšší súd na podporu svojho nosného záveru, našli svoje premietnutie vo výroku a boli plne ústavne akceptovateľné. Všetkými ďalšími podstatnými námietkami sťažovateľa sa po vyhodnotení ich relevancie zaoberal, preto úvahy o nedostatočnom odôvodnení v jeho rozhodnutí nie sú namieste. Ústavný súd považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné a nevybočujúce z limitov spravodlivého procesu. V podstate sa námietky sťažovateľa vznesené v jeho dovolaní týkali hodnotenia vykonaných dôkazov a smerovali k spochybneniu správnosti a úplnosti skutkového stavu zisteného súdmi nižšieho stupňa, ktorého skúmanie je však z preskúmvacej právomoci dovolacieho súdu vylúčené.

27.1 Ústavný súd nad rámec svojich nevyhnutných záverov dodáva, že pri neoznačení dôvodu dovolania mohol dokonca najvyšší súd dovolanie odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. e), § 374 ods. 2 Trestného poriadku po predchádzajúcom postupe podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku v prípade jeho bezvýslednosti].

28. Nezistiac medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2021

Libor DUEA
predseda senátu